

TUỆ NGUYÊN - THÍCH THÁI HÒA

TRƯỜNG CA CHO EM

Thơ

TUỆ NGUYÊN - THÍCH THÁI HÒA

Thơ

T RƯỜNG CA CHO EM

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

TUỆ NGUYÊN - THÍCH THÁI HÒA

Thơ

T RƯỜNG CA
CHO EM

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

Ngỏ

Sông nước chảy dài, trùng khơi sóng
vỗ, trăng treo lắt lẻo mơ huyền,
gió cuốn bụi bay, bay qua biển rộng
sông dài, bay qua sa mạc lạnh bỏng
kiếp người, để hát ca bài ca vô tận.

Bài ca của gió, bài ca của mây, bài
ca của hoa cỏ nước non khô cằn hay cảm
tú, bài ca của nắng quái, mưa chang,
của đêm xuống ngày lên, hay ngựa sắp
hai mặt của một bàn tay; giữa phải
trái của cuộc đời với tâm thức biến

ảo; và bài ca hát lên từ muôn ngàn
sự sống, biến diễn lung linh, trong
từng hạt sương, cộng rau, luống cải,
vườn cà và trong từng hạt nắng mặt
trời của hoàng hôn hay nắng sớm.

Ai nghe thì cùng hát, ai cảm thì
cùng vui, không nghe thì thôi, mặc
để muôn ngàn sự sống tự hát ca và
không cảm thì thôi, mặc để ngàn
năm bóng nguyệt hát ca sông dài...

TRƯỜNG CA CHO EM

*Ngày xưa
có một chàng trai
vào Tàng Kinh Các
kết vài nụ hoa;*

*Nhả hương
bay khắp thiên hà
hóa mây năm sắc
bay qua phổ phùng.*

*Bài ca
xóa trắng tóc vương
xóa cô liêu giữa
đời thường thế gian;*

Chiều nghiêng
nhìn hạt nắng vàng
nhìn lên núi biếc
thấy hoàng hạc bay.

Mỗi con
mỗi vẻ phơi bày
mỗi con mỗi hạnh
cho tày cuộc chơi;

Có con
về giữa cuộc đời
đếm từng hạt cát
luân hồi phù sinh.

Có con
ngậm ngọc nhả kinh
có con đùa với
sóng tình mà chơi;

Có con
theo lũ khách mời
lên ghềnh xuống thác
khóc cười vẫn ưa.

Có con
một dạ mười thua
có con đi giữa
nắng mưa một mình;

Có con
ngồi chép lời kinh
chép trang huyền sử
mặc tình gió lay.

Biết nhau
từ núi biết mây
biết nhau từ độ
cõi này bụi bay;

Biết cùng
nhau nối vòng tay
biết trong tay ấy
có đầy khói sương.

*Biết chân
thường giữa vô thường
biết chân như giữa
khói sương bụi hồng;*

*Biết rằng
mình vốn là không
và mưa là nắng
giữa tòng bá xanh.*

*Biết rằng,
chính diệt là sanh
biết em là Phật
trong anh thuở nào;*

Cõi về
biết hẹn trăng sao
biết đùa non nước
cho hào kiệt lên.

Ngậm trong
miệng hạt bồ đề
ngủ quên hạt rớt
trên quê hương này;

Đất phèn
bồng hóa rồng mây
đất phù sa hóa
cõi này vô chung.

Trên đầu
còn một chữ không
giữa tường cơm áo
ai trông thấy gì;

Thề non
hẹn biển làm chi
con sông chảy mãi
quên đi tuổi mình.

Ngàn năm
gió động trúc xinh
gió đi trúc đứng
một mình như xưa;

Đứng nghe
đời nắng và mưa
nghe chuông chùa vắng
giữa mưa nắng đời.

Bụi hồng
theo gió đùa chơi
bụi tâm theo nghiệp
luân hồi phù sinh;

Bụi thiên
thánh ngữ lung linh
mây che cửa Phật
rùng mình lời ru.

Bao người
nguyện quét lá thu
bao người nguyện quét
bụi mù thế gian;

Bao nhiêu
kẻ lữ cung đàn
và bao nhiêu kẻ
cười khan kiếp này.

Một trời
mà lăm chân mây
một tâm mà lăm
cảnh này cõi kia;

Hỏi mây,
mây cứ bay kìa
hỏi em em ngỗ,
hỏi hoa hoa cười.

Hỏi ông,
ông đổ thừa người
hỏi bà, bà đổ
thừa trời trên cao;

Hỏi trăng,
trăng đổ cho sao
hỏi bao minh triết
xanh xao mặt mày!

Nhìn bao
thế sự đổi thay
có người khóc muốt
lưu đầy cuộc chơi.

Có người
vác đá vá trời
trời không hết hồng,
hồng đòi em đau.

Dòng đời
nước chảy qua mau
quê hương còn lại
luống rau vườn cà;

Có người
trèo buồm hái hoa
buồm hoa trước mặt
mà xa muôn trùng.

Hái hoài
không tới tình chung
để hoa rụng hết
cõi không sắc này;

Hoa ngàn
hóa kiếp làm mây
hóa sương trong nắng,
hóa ngày trong đêm.

Hóa trắng
sáng đẹp rùng thiên
thấy chân như hiện
ngay trên tâm đầu;

Hiện trong
từng hạt mưa mau
hiện trong đại nguyện
thuở đầu biết nhau.

Cam lồ
trong hạt mưa ngâu
cỏ hoa cúi xuống
ngậm câu kinh huyền;

Mây trắng sao,
mấy bút nghiên
giữa hư không viết
lời huyền quang xưa.

Thương em
một dạ mười thưa
lang thang giữa cõi
nắng mưa ba ngàn;

Gọi mình
nghe tiếng âm vang
gọi em nghe tiếng
gió ngàn đùa trắng.

Tình trong
từng hạt nắng vàng
thương em từ thuở
mây ngàn rong chơi.

Non cao
rộn rã tiếng cười
giữa trùng dương sóng
vỗ lời trường ca.

Cũng từ
tâm địa hóa ra
trên đầu ngọn cỏ
vạn tòa Như Lai;

Mỗi thân
là mỗi sen đài
mỗi hơi thở kết
chuỗi dài kim cương.

Mỗi viên ngọc,
mỗi hạt sương
lung linh mặt nhật
soi đường ta đi;

Trùng duyên
không thể nghĩ nghĩ
chơn nguyên đã gặp
sá gì mù sương.

Niết bàn
là cõi ta thương
đưa em về đó
hết vương tuổi sầu.

Bao nhiêu
sợi tóc trên đầu
bấy nhiêu cõi Phật
nhiệm mầu cho em.

Vạn đời
trăng vẫn bình yên
treo trên sóng bạc
nào phiền kết hoa;

Sóng đời
là bản trường ca
đời bao nhiêu sóng
bấy tòa Như Lai;

Mấy con
bướm trắng bay hoài
tung tăng hoa bưới
một vài hoa cau;

Đời như
quán trọ qua mau
thương em khách lữ
ta sầu đó thôi!

Lợi danh
mật ngọt ven trời
can chi níu lại
cho đời đắng cay;

Mây bay
thì để mây bay
can chi níu lại
cho tay hao gầy.

Đường xưa
còn một lối này
buông tam giới mộng
tháng ngày thông dong.

Tháng ngày
lòng dạ rộng không
chân như ta hát
giữa dòng đại bi.

Bình minh
trong ráng tà huy
tâm bình yên giữa
những gò lao xao;

Trăng treo
trước ngõ hôm nào
mênh mông cõi Phật
em vào trường ca!

EM VẪN ĐẾN VÀ ĐI

*Em
không là hoa cỏ dại;
mà em là hạt bồ đề,
mọc lên cường tráng,
giữa bão táp phong ba;*

*Em
không phải là loài hoa chung kiếng,
mà hoa đàm
từ đức tâm
chiếu sáng muôn đời,
trong dòng giác ngộ nhân sinh;*

Em

không phải con nhà trọc phú vô luân,
lầm lì bươi lửa nhân sinh
đốt thành tro bụi,
mà em là những giọt nước cam lồ,
rưới tắt não phiền,
tươi nhuận non sông;

Em

không phải là lữ khách
đầu đường xó chợ,
mà người đi xin kiếm đạo đức cho đời
và lương tâm cuộc sống;

Em

*là bài hát miên trường
giữa thiên thanh vô tận,
dù cho đời có thay trắng đổi đen,
thì em vẫn là em trinh nguyên,
trong dòng sử lịch,
hát bài ca xuyên suốt cổ kim nhân loại;*

Em

*không phải là con nhà quyền quý,
vay mượn danh giá kiếp người,
để trang điểm vô minh,
mà em sinh ra từ chân như đại nguyện,
sống thương yêu trần gian với
muôn ngàn ánh nguyệt lung linh;*

Em

không phải là trái tim xơ cứng
của thời kỳ vật lý lên ngôi;
biến đổi lương tâm
trở thành thú tính;
biến nhân luân thành tên lửa tầm xa;
biến Đông hải
trở thành cuồng lũ yêu ma,
mà em là tiếng nói lương tâm đầy sinh lực,
kéo trời cao thấp xuống với trần gian,
để muôn vật cùng thăng hoa sự sống;

Em
không phải là nơi nước đọng, phèn chua,
mà em là lời ru của mẹ,
vẫn mãi ngọt ngào với thiên thu diễm lệ;
với phương thảo kỳ hoa;

Em
không phải là đứa con hoang tưởng;
bị bỏ quên bên rác bụi ven đường,
mà em là hạo khí của cha,
lồng lộng giữa trăng ngàn gió nội,
đến và đi bất chấp vực thẳm, đèo cao!

Em

*không phải là "kẻ đầu thai lầm thể kỷ,
bị quê hương ruồng bỏ giống nòi khinh",
mà em là của non sông hạo khí ngất trời,
và của dòng họ trái tim
rung chuyển mấy tinh cầu,
nguyện không để trái đất bị chìm sâu,
trong đêm dài cuồng lũ!*

Đời vẫn còn hăm hồ chông gai,
vẫn còn kỳ thị sang hèn,
phân đôi sự sống;
vẫn còn lắm kẻ giả dối,
cuồng ngông,
thì trái tim em vẫn ngời sáng
hạt kim cương bất hoại;

Đời vẫn còn những oan khiên nghiệt ngã,
mùa xuân chợt thành mùa hạ,
mùa thu đất đá lạnh căm,
thì tâm em dòng suối ấm, ngọt tuôn trào;

Trăng vẫn tròn và khuyết,
thì em vẫn còn đến và đi
bằng tâm can nhiệt huyết;
biển đời còn mặn
và núi đời còn xanh;
thì xin em hãy đến và đi,
như mây ngàn gió nội nghe không!

XUÂN CẢ MƯỜI PHƯƠNG

Rồng về
hát bản xuân ca
tình thơm quê mẹ
vườn cà nướng rau;

Dấu đời
quán trọ qua mau
xưa nay xuân vẫn
một màu nguyên trinh.

Dấu mây
theo gió đặng trình
dấu non thay nước
cuộc tình đi xa;

Xưa nay
xuân vẫn mẫn mà
che mưa đỡ nắng
chan hòa muôn sinh.

Đất xuân
là cả trời tình
can chi xuôi ngược
cho mình vẫn vương;

Cỏ hoa
hát điệu chân thường
một tâm xuân đủ
muội phương trời vàng.

Xuân Nhâm Thìn - 2012.

PHẬT CƯỜI - CHÚA ĐI XA

*Bôn ba tìm tri kỷ
mây trắng rộn phương nào!
đường xưa mất nét cũ
chân như bỏ ngõ vào!*

*Một không còn nhất nữa
chân hóa tục mất rồi!
Trời xanh không mây trắng
mai nở nụ luân hồi!*

*Một không còn nhất nữa,
một ảo hóa trăm ngàn!
Ven rừng hoa dại mọc
đêm xuống bướm bay hoang!*

Hạnh nào là Phật hạnh;
Âm nào là Phúc âm;
Thánh âm sao bỏ ngõ;
Biển giác sao sóng gằm!

Thiền ngữ sao lắm bụi;
Thánh ngữ sao tối om!
Từ bi sao nhân ngã;
Bác ái sao lung còm!

Tục phàm xưa là thế,
phàm tục nay khác chi!
khác chẳng Chúa - Phật giả,
Phật cười, Chúa đi xa!

NHƯ LAI MỈM CƯỜI

Cõi bình yên,
cõi bình yên
trăng soi đầu núi
trường miên đất trời;

Con sông
chảy mãi không lời
từ non thiêng xuống
giữa đời hát ca;

Cho đời
những hạt phù sa
cho đồng lúa chín
mượt mà nhân sinh;

Cho đồng
tử hát lời kinh
mênh mông diệu nghĩa
ân tình thế gian;

Ca dao
câu hát thiên đàng
ngọt thơm đại nguyện
giữa ngàn cỏ hoa;

Hoàng hôn
từng hạt nắng qua
trong từng hạt nắng
hiện ra muôn màu;

Thấy đời
trong hạt mưa mau
thấy ta đi giữa
con tàu duyên sinh;

Vô ưu
mà lại đa tình
dạ quang ta ngủ,
bình minh ta cười;

Thấy xưa
chị nguyệt là trời
thấy nay chị nguyệt
thay đời làm trăng;

Có ai hỏi,
lại thua rằng:
trong mình có nguyệt,
trong hăng có nga;

Trong bình mình
có chiều tà
trong ta đã có
hăng sa kiếp rồi;

Kiếp làm
hạt nắng biển khơi
kiếp làm mây trắng
giữa trời thông dong;

Kiếp che,
kiếp mở cõi lòng
kiếp đùa sóng bạc
mênh mông hải hồ;

Có không,
không kẹt đôi bờ
đêm dài đốt lửa
làm thơ cho đời;

Hồn thơ
ru chạm mặt trời
cho mưa nắng xuống
giữa đời bình yên;

Mưa hoa
về với biển huyền
nắng mầu đỉnh núi
còn nguyên vẹn hoài;

Tình yêu
trang điểm hình hài
chắp tay quỳ dưới
sen đài nghe kinh;

Thở vào
tâm sáng lung linh
thở ra phiền não
vô minh không còn;

Thở vào
làm đẹp nước non
thở ra trang điểm
cần khôn thuở nào;

Thở vào
biển nghiệp lặng xao
thở ra chạm tới
trăng sao đỉnh huyền;

Thở vào
tĩnh lặng tâm nguyên
thở ra làm đẹp
đại thiên ba ngàn;

Mênh mông
từng hạt nắng vàng
từng lời kinh tuệ
muôn ngàn diệu âm;

Từng lời kinh
nghĩa thậm thâm
mênh mông biển pháp
diệu tâm ta vào;

Thương đời
nhân ngã lao xao
nên hoàng y mặc
hôm nào đó thôi!

Bao giờ
mây trắng về ngôi
buông tay ta thả
luân hồi phù sinh;

Bao giờ
đời hết vô minh
thì ta mới hết
tụng kinh cõi này!

Đến khi
đời hết bụi bay
lời kinh cứu khổ
ai hay làm gì?

Đi làm chi,
đến làm chi
sen tòa còn huyễn
sá gì đế vương!

Đạo ca
hát điệu chân thường
ngôn yên ý bất
tuyệt đường khứ lai;

Tử sinh
nào phải là hai
mênh mông diệu nghĩa
Như Lai mỉm cười!

**THI HÓA
BỒN MƯƠI TÁM ĐẠI NGUYỄN
CỦA PHẬT A DI ĐÀ**

*Quê hương
thanh bạch ta về
khổ đau bắt đầu
nơi thề nguyện xưa;*

*Dầu cho
đời nắng và mưa
dầu cho nẻo cũ
đường xưa vẫn còn;*

*Hoàng y
làm đẹp nước non
mỗi người mỗi vẻ
mãi còn tương quan;*

Biết ta
tù thuở hồng hoang
thấy em từ thuở
thiên đàng mở phôi;

Thấy xuyên
nhân quả ba đời
nghe xuyên tính thể
đất trời mười phương;

Thân em
sáng nắng chiều sương
tình em phôi giữa
chân thường nụ hoa;

Bước chân
tự tại vào ra
với thân năm uẩn
vượt qua hôm nào;

Thiền tâm
sóng bật lao xao
hào quang rực sáng
chiếu vào thiên không;

Tuổi đời
dài tận vô chung
cuộc tình bằng hữu
cùng chung đường về;

Chư thiên
nhân loại tình quê
sống vui vô lượng
chẳng hề ước mong;

Không nghe
lời nói nhiễm lòng
một tên thương quý
trong lòng mười phương;

Một tâm
mười niệm chân thường
hình hài buông bỏ
lên đường về Tây;

Quả vui
toại ý đủ đầy
ba hai tướng tốt
sum vầy báo thân;

Đường về
vượt quá pháp vân
tâm thường cúng Phật
phân thân nguyện đầy;

Duyên vào
trí Phật làm thầy
được thân lực sĩ
khắp đầy mười phương;

Đẹp từ
trong một hạt sương
tĩnh nghiêm khó thể
suy lường được nao!

Đạo tràng
phủ cả trăng sao
tụng lời kinh Phật
gõ vào tuệ như;

Biện tài
sắc bén ngôn từ
tĩnh thanh cõi Phật
suốt từ hằng sa;

Bao nhiêu
cung điện nguy nga
bao nhiêu châu báu
kết tòa diệu hương;

Bao nhiêu
ánh sáng khôn lường
chạm vào thân thể
nhẹ đường tử sinh;

Tâm an
phiền não tiêu khinh
không còn thoái chuyển
vô sinh dự phần;

Buông triền ái,
thoát nữ thân
sống đời tịnh hạnh
như vàng trắng thanh;

Chư thiên
nhân loại nghe danh
một lòng tưởng nhớ
hương lành bay xa;

Bao nhiêu
y phục hiện ra
phước từ tâm nguyện
không là chiêm bao;

Pháp vui
vượt cõi trắng sao
không còn sinh tử
thẳng vào chân như;

Nhìn vào
cây báu đại từ
vô biên quốc độ
thấy Như Lai về;

Mỗi căn
mỗi hạnh bồ đề
vẹn toàn cho đến
ngày về vô dư;

Tâm thường
trú tại chân như
hạnh thường cúng Phật
ngay từ vô tham;

Sanh vào
dòng dõi cao sang
phúc lành vốn đủ
từ ngàn kiếp xưa;

Ngay trong
đời nắng và mưa
ngay trong thiền định
Phật thừa hiện ra;

Nghe từng
hơi thở đi qua
nghe từng lời pháp
thiết tha hôm nào;

Tâm yên
cảnh lặng lao xao
không còn thoái chuyển
thăng vào Như Lai;

Nhất hoa nở
chín phẩm đài
vào tam pháp nhãn
vượt ngoài duyên sinh.

Một lời nguyện
vạn lời kinh
quê hương tịnh độ
diệu minh ta về!

ĐÀI SEN HOA NỮ

*Ai chưa
có cú đi tìm
riêng ta đã có
muôn nghìn bình an;*

*Mưa chang
làm đẹp nắng vàng
nắng chang làm đẹp
thiên đường cho mưa;*

*Đôi bờ
lắng sạch lời thưa
mắt nhìn lắng sạch
nắng mưa bụi hồng;*

Bình yên
vốn sẵn trong lòng
bỏ buông nhân ngã
thong dong muôn trùng;

Ai chưa
có cú chờ trông
riêng ta đã có
muôn trùng bình an;

Mỗi chân bước,
mỗi thiên đàng
mỗi hơi thở nhẹ,
mỗi tràng kim cương;

Mỗi lần giận,
mỗi lần thương
mỗi đời sinh tử,
mỗi vườn trúc xinh;

Mỗi lời kinh,
mỗi Phật tình
mỗi trang sử lịch,
mỗi bình minh lên;

Bao lần nhớ,
mấy lần quên
xin quên để nhớ
ba bên bốn bề!

Nhớ xưa
đường cũ lối về
con đường đã có
trăng quê sáo chiều;

Nào ai
chưa có cú yêu
riêng ta đã có
tình yêu muôn ngàn;

Mỗi lời Phật,
mỗi tâm can
mấy ngàn năm vẫn
còn vang tiếng cười;

Kinh thơ
không để cho đời
kinh thơ thả giữa
mây trời cuốn đi;

Đi đâu
tâm chẳng nghĩ nghĩ
vì mây là gió,
vì đi là về...

Ai chưa
có cú hện thề,
riêng ta đã có
đường về từ lâu;

Ai chưa có
cứ tìm cầu
riêng ta đã có
muôn màu áo xuân;

Ngày xưa
mặc áo phù vân
ngày nay rũ sạch
áo trần hồng bay;

Ngày xưa
tâm động phước lay
tâm nay bất động
nghịch bay mất màu;

Ngày xưa
nước chảy qua cầu
ngày nay nước chảy
trên đầu thế gian;

Ngày xưa
khóc dở cười khan
ngày nay tâm ngộ
thênh thang cỏi về!

Ai chưa
có cú hện thề
riêng ta biết nẻo
đường về của mây;

*Biết đêm
làm đẹp cho ngày
biết trong cát bụi
có đầy diệu hoa;*

*Mỗi hoa
là mỗi thiên hà
mỗi hoa là mỗi
pháp tòa Như Lai;*

*Tâm không
vướng bận sen đài
thì sen mới nở
cho ai vô cầu!*

CAN CHI

*Khuyết tròn
là chuyện của trăng
can chi với cậu
và nàng mà lo;*

*Nước non
là của cơ đồ
can chi cô cậu
mà vô ra hoài!*

*Chân như
nào có của ai
can chi sự đệ
mà ngoài với trong;*

Ngày xưa
mây trắng thông dong
ngày nay mây trắng
ngoài trong làm gì!

Áo đời
nghiệp dật lưu ly
gió tung từng mảnh
cài khuy chốn nào!

Bướm bầy
bên giậu lao xao
hóa làm sâu ngựa
mà cào cào nhau!

Mỗi con
có mỗi nỗi đau
máu đào rỉ chảy
Tây - Tàu làm chi!

Nước buồn
nước bỏ ra đi
non tro đứng lại
đương thì với ai!

Cánh chim
hồng điều bay hoài
bóng in suối mộng
sải dài thiên thu;

Chạm vào
mây trắng lời ru
biết tam giới mộng
huyền từ sơ khai;

Can chi
khóc ước hình hài
buông tâm là sạch
trong ngoài - có không;

Thua hơn
ai dại để lòng
hơn thua khôn thả
cho dòng diệt sinh;

Xưa nay
trắng sáng lung linh
mây nào phủ nổi
cuộc tình nguyên sơ;

Một lời kinh
vạn lời thơ
chân như nào có
đôi bờ ngại nhau!

Thương ai
rượt đuổi con tàu
quên đời mộng huyễn
quên câu kinh huyền;

Quên đời
là cõi nhân duyên
nên tình bến đực
mới truyền cho nhau!

Đau đời,
đời xóa niềm đau
mười phương bắc một
nhịp cầu tâm nguyên!

Nắng reo
mưa hát lời huyền
mưa reo nắng hát
bản nguyên thế xưa;

Con dò
về kịp qua mưa
con sông còn đó
để đưa con dò...

Con dò
sáng mộng chiều mơ
con sông chảy mãi
hồn thơ cho đời;

Can chi
lời khóc tiếng cười
tình con sông chảy
giữa trời đất chung...

Giữa trời
trắng nước mênh mông
mắc chi cô cậu
đem lòng nhốt nhau!

ĐẸP MÀU NGUYÊN TRINH

*Yangon
ta đến với Người
quê hương chùa tháp
rạng ngời non sông;*

*Hoàng y
đẹp mãi cõi lòng
lời kinh giác ngộ
từ trong mạch nguồn.*

*Mây thương
dịu mát tâm hồn
mắt thương dịu mát
càn khôn cõi này;*

*Rêu phong
tụ giữa tầng mây
nước non tụ giữa
tháng ngày duyên sinh.*

*Tơ sen
tùng sọt lung linh
kết thành đài Phật
mênh mông nghĩa mẫu;*

*Chắp đôi tay
lại nguyện cầu
cho non nước mãi
đẹp màu nguyên trinh.*

*Shwedagon Pagoda - Yangon - Myanmar
Ngày 13 - 12 - 2011.*

HƯƠNG XƯA MÃI CÒN

Bình minh
từ núi đi ra
Nuôi sinh linh giữa
hằng sa mạch nguồn;

Nâng vầng nhật
giữa càn khôn
cho bình yên giữa
sóng cồn bể dâu.

Thế gian
thăm mát ơn sâu
mười phương bắc một
nhịp cầu Từ bi;

Não phiền
chuyển hóa lưu ly
hóa vô biên cõi
nghĩ nghĩ được nao!

Mỗi trời
có mỗi trăng sao
có vô bên nẻo
để vào như nhiên;

Cheo leo
thiên thạch diệu huyền
cúng dường tóc Phật
thừa truyền ngàn xưa.

Cảm ơn
đời nắng và mưa
đất vàng Miến điện
hương xưa mãi còn.

Golden Rock - Myanmar
Ngày 15- 2 - 2011.

BÀI CA MUÔN THUỞ

Mặt trời lên;
mặt trời tâm linh sáng lên;
trên quê hương này
và trên mọi quê hương!

Ta nhìn nhau,
ta nhìn thấy nhau,
qua nhân duyên vạn kiếp trùng trùng!

Đất trời hát ca,
âm thanh từ điệu thể nhiệm màu;
gạch đá bao đời khổ luyện,
để chuyển thành mây trời
tuệ giác thông dong.

Những giọt nước cam lồ
dịu ngọt tử sinh;
ta đến đây theo giọt nước cam lồ,
làm sáng đẹp dân gian,
trái tim muôn loài mở ra độ lượng.

Từng hạt nắng cam lồ
rơi rơi từ đỉnh tháp,
cỏ cây tịch mặc
vươn dậy hát ca,
bài ca dịu ngọt,
bài ca bao la,
bài ca muôn thuở
hiền tặng cõi người.

Bagan - Myanmar, ngày 17 - 12 - 2011.

MƯA NẮNG THÔNG DONG

Đến đây
từ thuở hồng hoang
vén mây chơi với
trắng vàng thiên thu;

Đất trời
hát một lời ru
mênh mông nhịp sống
chân như cỗi về;

Từ xưa
ta có lời thề
nguyện làm hạt nắng
đi về với mưa;

Cho đời
một chút tình xưa
chút tình từ thuở
nắng mưa khởi nguồn;

Ngàn năm
mưa nắng thông dong
trắng ngàn năm nọ
trong lòng thế gian;

Can chi
nắng quái mưa chang
vẫn còn nhật nguyệt
tịnh quang thuở nào!

Hồ Inle - Myanmar - ngày 18 - 12 - 2011.

TRĂNG VÀNG NHƯ NHIÊN

Đời là mây bay
đố ai bắt được bàn tay hao gầy!
Đời là tình say
đố ai thoát được tình này rong chơi!

Đời là đầy vui
đố ai thoát được lưới trời khóc than;
Đời là âm vang
đố ai nghe được lời vàng của trăng!

Đời là lãng xãng
đố ai yên lặng giữa ngàn bụi bay!
Đời là mộng say
đố ai tỉnh được mộng này để chơi!

Đời là biển khơi
bao nhiêu con sóng đùa chơi trắng bờ!
Đời là vầng thơ
lung linh hạt nắng đôi bờ động sương!

Đời là vãn vương
ngàn năm bóng nguyệt còn thương sông dài;
Đời là dấu hài
in trên biển mộng nắng đoài chiêm bao;

Đời một thoáng mau
đôi vầng nhật nguyệt con tàu chạy quanh;
Đời là rêu xanh
để cho mưa nắng đuổi quanh nhau tìm;

Đòi là mắt tình
để cho mèo chuột chạy rình rập nhau;
Đòi là con tàu
để cho nải chuối buông cau lên đường;

Đòi là kim cương
cho ai biết được chân thường thế gian;
Đòi là cao sang
cho ai biết được nắng vàng trên mây;

Đòi là khói bay
cho ai biết bỏ tình say đi về;
Đòi là nguyện thề
cho ai biết được nẻo về chân như;

Dẫu cho
đời huyễn và hư
biết đời hư huyễn
thì như chính là...

Trong từng
hạt nắng đi qua
trong non xanh có
mặn mà biển khơi;

Thương ai
khóc tỉnh say cười
bùng đôi mắt dậy
thấy đời như nhiên...!

Trăng treo
lắt lẻo bên huyền
con đường sau trước
chừ quên mộng dài...

Cánh chim
vượt tận phương đông...
tử sinh vượt khỏi
canh dài có không.

Trăm năm
mặc chuyện đục trong
trăng vàng vẫn chiếu
giữa lòng như nhiên...

BÍ THẢO ĐIỀU LINH

*Phật xưa không thiếu
cớ gì nay thêm?
Phật xưa không dư
cớ gì nay bớt?*

*Bớt thêm thêm bớt
chỉ tại mê tình
ngã kiêu cuồng loạn
bí thảo điều linh
than ôi, thương ôi!*

QUAY VỀ VỚI PHẬT

Lập giáo, lập tông
trời xanh lại hồng
quay về với Phật
muôn hạnh đều thông.

Lập giáo, lập tông
đời thêm lao lung
quay về với Phật
biển giác tự trong.

Lập giáo, lập tông
hết dữ lại hung
quay về với Phật
đất vững trời trong.

Lập giáo, lập tông
nguyệt ảnh mông lung
quay về với Phật
nhật chiếu trời không.

Lập giáo, lập tông
hết thu lại đông
quay về với Phật
gặp lại tình chung.

Lập giáo, lập tông
đem mây nhốt lồng
quay về với Phật
năm uẩn thông dong.

Lập giáo, lập tông
đong nước biển đông
quay về với Phật
mây nước thong dong.

Lập giáo, lập tông
cây khô nở bông
quay về với Phật
gốc ngọn thắm nồng.

Lập giáo, lập tông
tùng mảnh áo tung
quay về với Phật
áo đẹp vô cùng.

Lập giáo, lập tông
chỉ tại ngã ông
quay về với Phật
hai phía bất tung.

Lập giáo, lập tông
nhìn hạc thấy công
quay về với Phật
xóa sạch mê lòng.

Lập giáo, lập tông
nước đục đôi dòng
quay về với Phật
nguồn ngọn đều trong.

MÂY HÁT LỜI CA

*Ngày xưa mây bay
ngày nay mây bay
bay qua phố phường
bay qua ruộng vườn;*

*Ngày xưa mây bay
bay qua sông dài
bay qua biển rộng
mát rượi lòng ai!*

*Trăng trên trời cao
sao trên trời cao
chiếu xuống cõi này
tình ta đông đầy;*

*Trời đất xưa nay
đã nhìn thấy nhau
cùng nhau vui vầy
thương yêu cõi này.*

*Hoa cỏ xưa nay
sương đọng gió lay
cát bụi hờn bay
xanh xao mặt mày.*

*Khôn dại làm chi
tiếng hát từ bi
xưa nay còn đó
cho mọi xuân thì.*

Dỗi hờn làm chi
mệt tuổi xuân thì
tiếng hát từ bi
bay hoài trong gió
sao không nghe đi!

Tìm kiếm làm chi
mòn mỗi cuộc đi
mây bay trên đầu
mây bay dưới chân
bay qua vạn lần!

mây bay trong đời
bay qua bàn tay
bay qua kiếp người
bay qua từng ngày
từng giấc ngủ say!

Tình yêu không về
xin đừng chờ đợi
tình yêu không đi
không vấy tay ai
ai đừng vấy tay!

nhật nguyệt đủ đầy
trong trái tim ta!
mây bay trong đời
và trong tim ta!

Mây bay trên trời
mây hát lời ca
vũ trụ bao la
trái tim là nhà
ngôi nhà của ta!

PHẬT TỬ NHƯ LÃ
ẤN TỔNG

MỤC LỤC

- Trường ca cho em	7
- Em vẫn đến và đi	27
- Xuân cả mười phương	35
- Phật cười - Chúa đi xa	37
- Như Lai mỉm cười	39
- Thi hóa bốn mươi tám đại nguyện của Phật A Di Đà	49
- Đài sen hoa nở	58
- Can chi	66
- Đẹp màu nguyên trinh	72
- Hương xưa mãi còn	74
- Bài ca muôn thuở	76
- Mưa nắng thông dong	78
- Trắng vàng như nhiên	80
- Bí thảo điêu linh	85
- Quay về với Phật	86
- Mây hát lời ca	90

TRƯỜNG CA CHO EM
TUỆ NGUYỄN - THÍCH THÁI HÒA

~~~~~

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP.HCM

88-90 Ký Con, P.Nguyễn Thái Bình - Quận 1 - TP.HCM

ĐT: (08) 38216009 - 39142419 - Fax: (08) 39142890

Email: nxbvanhoavannghe@yahoo.com.vn

Website: nxbvanhoavannghe.org.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Huỳnh Thị Xuân Hạnh

Biên tập: Kim Phước
Sửa bản in: Bảo Bảo
Trình bày & bìa: Hạnh Thư

Liên kết xuất bản: Công ty TNHH Pháp Uyển

In lần thứ nhất. Số lượng: 1000 cuốn,
khổ: 11x19 cm, tại Công ty TNHH Pháp Uyển.
Giấy phép xuất bản số: 1551-2014/CXB/03-74/VHVN
Quyết định xuất bản số: 308/QĐ-NXB/VN ngày 20/8/2014
In xong và nộp lưu chiểu quý III năm 2014

CHÙA PHƯỚC DUYÊN - HUẾ

... Ai nghe thì cùng hát,
ai cảm thì cùng vui, không nghe thì thôi,
mặc để muôn ngàn sự sống tự hát ca và không cảm thì thôi,
mặc để ngàn năm bóng nguyệt hát ca sông dài...

TRƯỜNG CA CHO EM

9 786046 814290